

ΚΙΚΑ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΗΜΑΤΑ

ΠΟΥ

ΕΝΩΝΟΥΝ

ΚΙΚΑ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΕΝΩΝΟΥΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΒΟΥΛΑ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Κίκα Χατζοπούλου, *Νήματα που ενώνουν (Νήματα που ενώνουν, δίδιο 1)*

Kika Hatzoroulou, *Threads that bind (Threads that Bind, book 1)*

Μετάφραση: Βούλα Αυγουστίνου

Επιμέλεια-διορθώσεις: Μάνος Μπονάνος

Προσαρμογή εξωφύλλου για την ελληνική έκδοση: Νίκη Αντωνακοπούλου

Υπεύθυνη έκδοσης: Υδώνη Καρύδη

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Kika Hatzoroulou, 2023

Η εικόνα του εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο

στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2023

Copyright© για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2023

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Penguin Random House,

Νέα Υόρκη, 2023

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,

Νοέμβριος 2023

ΚΕΤ Ε716 ΚΕΠ 749/23 ISBN 978-918-07-0509-6

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στον Γιώργο και στην οικογένειά μου,
στα δικά μας νήματα που ενώνουν*

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΜΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΕΘΕΙ

ΧΡΑΤΣ

ΤΟ ΤΡΑΜ ΠΕΡΑΣΕ λίγα εκατοστά πάνω από τα νερά της παλίρροιας. Καθώς σταμάτησε στον σταθμό, τα καλώδια στέναξαν από το βάρος του κατάμεστου συρμού. Οι επιβάτες σήκωσαν το κεφάλι και τα αγριοκοίταξαν. Τις προάλλες, ένα καλώδιο είχε σπάσει στην οδό Φασκόμηλου, αδειάζοντας τους επιβάτες μέσα στο κακοφτιαγμένο κανάλι. Τρεις είχαν καταλήξει στο νοσοκομείο· τα νερά του κόλπου, ακόμα και τόσο λίγο πριν από το καλοκαίρι, ήταν παγωμένα.

Η ηλικιωμένη γυναίκα στο πίσω μέρος του τραμ στριφογύριζε τα γεμάτα καφετιές κηλίδες δάχτυλά της μπροστά στο στήθος της, σαν να έδενε έναν αόρατο κόμπο. Δεν ήταν μοιραίδα, απόγονος των Μοιρών, και ανάμεσα στα δάχτυλά της δεν υπήρχε κάτι, μόνο αέρας. Ήταν μια συνήθεια για να ξορκίζει κάποιος τη μικρότερη αδελφή από τις Μοίρες, τη θεά του Περωμένου, αυτή που αποφασίζει πότε θα κοπεί το νήμα μιας ζωής.

Κάνε έναν κόμπο, έλεγε το ρητό, για να δει ότι ακόμη το παλεύεις.

Στον Βούρκο, οι άνθρωποι πρόσθεταν κι έναν δεύτερο στίχο: *Και χίλιους να κάνεις, το νήμα θα σ' το κόψει.*

Η γυναίκα δεν ήταν από τον Βούρκο. Φορούσε ένα παλτό με γούνινη φόδρα, αφεγάδιαστο και χωρίς μπαλώματα, και είχε τα γκριζα μαλλιά της χτενισμένα με αέρα αριστοκρατικό, πλεγμένα και πιασμένα στον σβέρο της. Από τα χτενάκια της όμως έλειπαν οι πολύτιμοι νεφρίτες που έπρεπε να τα κοσμούν, αφήνοντας τις μπρούτζινες θήκες τους άδειες.

Τα καλώδια στρίγγλισαν ξανά αποχαιρετώντας το τραμ που ξεκινούσε. Η γυναίκα περίμενε να φύγουν όλοι οι επιβάτες από τον σταθμό για να ξεκινήσει να διασχίζει τη γέφυρα, σέρνοντας πίσω της ένα καροτσάκι με ψώνια, που οι ρόδες του αντηχούσαν διαπεραστικά σε κάθε λακκούδα. Οι δρόμοι ήταν άδειοι, αλλά το βλέμμα της πεταγόταν σε κάθε φευγαλέα σκιά, στον παραμικρό θόρυβο.

Ο άντρας της, που ήταν είκοσι χρόνια μεγαλύτερός της και του άρεσε να τρομάζει την αγαθιάρα γυναίκα του, της είχε πει κάποτε ότι κάτι απαίσιο κολυμπούσε τη νύχτα στους πλημμυρισμένους δρόμους της πόλης του Αλάντε. Την πείραζε λέγοντάς της πως αυτό το κάτι κρυβόταν σε κοριτσιές σκιές, πως τυλιγόταν γύρω από τους αστραγάλους τους και ποτέ μα ποτέ δεν άφηνε το θύμα του. Η γυναίκα είχε χάσει τον άντρα της πριν από πάρα πολλά χρόνια και σπανίως τον έφερνε στον νου της πια, ωστόσο δεν περνούσε μέρα που να μη σκεφτόταν εκείνο το απαίσιο τέρας. Θα έπαιρνε όρκο ότι το ένιωθε, όπως και μια αλυσίδα γύρω από τον αστράγαλό της, να σέρνεται πίσω της.

Πόσο θα ήθελε να ήταν μοιραϊδα, να αισθάνεται τα νήματα της ζωής στέρεα και πλέρια στα δάχτυλά της. Επιτάχυνε το δήμα της, ανυπομονώντας να βρεθεί στην ασφάλεια του σπιτιού της: κουκουλωμένη με κουδέρτες στην πολυθρόνα της, μ' ένα φλιτζάνι τσάι με λίγες σταγόνες αλκοόλ στο χέρι της, και το τελευταίο επεισόδιο της αγαπημένης της δραματικής σειράς να παίζει στο ράδιο.

Η εκπομπή θα πρέπει να είχε ήδη ξεκινήσει με το που μπήκε στο διαμέρισμά της πήγε κατευθείαν στο ραδιόφωνο, και το δωμάτιο πλημμύρισε με τις γνώριμες φωνές των ηθοποιών. Έπειτα, άρχισε να τακτοποιεί τα λιγοστά της ψώνια –χαμομήλι, ένα πακέτο κρακεράκια με γεύση τυριού, ένα βάζο αποξηραμένα σύκα σε προσφορά– όταν

άξαφνα διαισθάνθηκε την κίνηση ενός σώματος στον αέρα.

Ένα χέρι τής έκλεισε το στόμα. Το δάξο τής γλίστρωσε από τα δάχτυλα κι έπεσε με κρότο στο πάτωμα. Πάλεψε να ξεφύγει, με κλοτσιές και αγκωνιές, γρατζουνώντας στα τυφλά το άτομο που της είχε επιτεθεί. Ο κότσος της λύθηκε και άσπρα τσουλούφια ανέμισαν μπροστά στα μάτια της, ενώ τα τακούνια της κόλλησαν στα πατημένα σύκα. Από την άλλη πλευρά του τοίχου, κάποιος θορυβημένος γείτονας φώναξε τ' όνομά της.

«Μην ανησυχείς» άκουσε έναν ψίθυρο στο αυτί της –δεν κατάλαβε αν ήταν άνθρωπος ή κάποιο τέρας τυλιγμένο στις σκιές– «αυτό δεν είναι το τέλος».

Αν είχε πραγματοποιηθεί η ευχή της, αν ήταν μοιραίδα, θα ένιωθε τον άγνωστο να αποχωρίζει το νήμα της ζωής της από το κουδάρι των άλλων κλωστών της. Θα τον έδλεπε να το ακολουθεί προς τα πάνω, καθώς υψωνόταν τεντωμένο προς το ταβάνι και χανόταν ψηλά στον ουρανό. Θα έδλεπε τον άγνωστο να πιάνει μια από τις δικές του κλωστές και να την τεντώνει ανάμεσα σε δύο δάχτυλα, ασημένια και κοφτερή σαν ασάλι.

Όμως, το μόνο που άκουσε η γυναίκα ήταν:

ΧΡΑΤΣ!

Και το νήμα κόπηκε.

ΞΕΦΤΙΣΜΑ

Η **ΙΩ ΣΤΕΚΟΤΑΝ** στην άκρη της στέγης και προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό της να κάνει το πρώτο βήμα.

Χίλιες φορές τούς το είχε εξηγήσει: δε φοβόταν τα ύψη, όσο... τις άκρες. Δεν είχε πρόβλημα να μπαίνει στο τραμ, μπορούσε να χορεύει κλακέτες πάνω σε ταράτσες, ωστόσο ένιωθε την ανάγκη να σταθεί, να πάρει μερικές βαθιές ανάσες και να προετοιμαστεί ψυχολογικά για να διασχίσει μια κρεμαστή γέφυρα.

«Χαζούλα» της έλεγε η αδελφή της, η **Θαΐς**, όταν η **Ιώ** ήταν μικρή ακόμα. «Μοιραΐδα είσαι. Μπορείς να δεις τις κλωστές του Περωμένου. Βλέπεις το νήμα της ζωής σου να ξεφτίζει τώρα σύντομα;»

Ανταλλάσσοντας ένα βλέμμα όλο νόημα, η **Θαΐς** και η άλλη αδελφή τους, η **Άβα**, έπεφταν τότε πάνω στην **Ιώ** και την έριχναν κάτω. Οι τρεις τους πάλευαν, με τα μέλη τους μπλεγμένα, χαμογελώντας άγρια, μέχρι που η **Ιώ** παραδεχόταν την ήττα της. Η **Άβα** έπιανε το νήμα της ζωής της **Ιώς** και το τραβούσε κάνα δυο φορές. Η κλωστή τεντωνόταν και έλαμπε σαν αλυσίδα από ασήμι.

«Δες εδώ» τη μάλωνε η **Θαΐς**. «Πιο γερό παρά ποτέ».

«Της αρέσει να φοβάται» γελούσε η **Άβα**. «Για να έχει μια δικαιολογία να μην κάνει τίποτα».

Και κάθε φορά η μικρή **Ιώ** κλαψούριζε «Εγώ δεν είμαι έτσι!»

Πόσο σιχαινόταν την κλαψούρα. Αυτές έφταιγαν: την αντιμετώπιζαν σαν παιδί, οπότε κι αυτή φερόταν σαν παιδί.

Όσο ζούσαν, οι γονείς των κοριτσιών εργάζονταν στις Νεραϊδοπεδιάδες έξω από την πόλη, αφήνοντας τις κόρες τους από μικρή ηλικία να φροντίζουν μόνες τον εαυτό τους. Η Θαΐς, η μεγαλύτερη, είχε πάρει ρόλο κηδεμόνα, καθάριζε, μαγείρευε και διαχειριζόταν τα οικονομικά τους, ενώ η Άβα, δύο χρόνια μικρότερη, είχε αναλάβει τα της διασκέδασης, σκαρώνοντας παιχνίδια για να περνούν την ώρα και διαβάζοντας τη μοίρα για να έχουν ένα επιπλέον έσοδο. Έτσι, η Ιώ, η μικρότερη, γεννημένη έξι χρόνια μετά την Άβα, έγινε η μπέμπα, που τη φρόντιζαν και την πείραζαν. *Μια ψυχή χωρισμένη σε τρία σώματα*, ψιθύριζαν συνωμοτικά, ξαπλωμένες στο κρεβάτι που μοιράζονταν οι τρεις τους, με τα κεφάλια τους κολλητά.

Φυσικά, αυτά ήταν χρόνια πριν. Προτού η Θαΐς φύγει από την πόλη, προτού αλλάξουν όλα.

Η Ιώ πάτησε προσεκτικά πάνω στη γέφυρα, που αναπήδησε κάτω από το βάρος της, τρίζοντας σε κάθε της βήμα. Δεν είχε σχεδιαστεί για ανθρώπους η γέφυρα αυτή. Ήταν μια μακριά, λεπτή μεταλλική δοκός κατασκευασμένη ειδικά για γάτες, ώστε να μπορούν να τριγυρίζουν στην πόλη κατά τη διάρκεια των πλημμυρίδων – ένα σχέδιο των αρχών για να περιορίσουν τον αυξανόμενο πληθυσμό των τρωκτικών που μετέφεραν ασθένειες στους δρόμους.

Το πρόβλημα με αυτές τις γατο-γέφυρες ήταν ότι δεν είχαν κιγκλιδώματα. *Οι γάτες δε χάνουν την ισορροπία τους*, υποστήριζαν οι αρχές της πόλης. Το οποίο δεν ίσχυε: οι γάτες γλιστρούσαν κι έπεφταν όπως κάθε άλλο πλάσμα – απλώς συνήθως προσγειώνονταν στα πόδια τους. Η Ιώ θεωρούσε το όλο πράγμα ανορθολογικό: δεν υπήρχε μέρος να προσγειωθείς κάτω από τις γέφυρες, μόνο τα θολά νερά της παλίρροιας, που οι γάτες αποδεδειγμένα σιχαίνονται.

Θα έπρεπε να υπάρχουν κιγκλιδώματα. Δεν υπήρχαν.

Μια πραγματικότητα που κατά την άποψη της Ιώς συνόψιζε λίγο πολύ τη Βυθισμένη Πόλη του Αλάντε. Οι ανάγκες των πολιτών δεν καλύπτονταν ποτέ. Οι άνθρωποι απαιτούσαν, έτρωγαν άκυρο και μάθαιναν να τα βγάζουν πέρα με ό,τι είχαν.

Η Ιώ δεν είχε κιγκλιδώματα στη γέφυρα, αλλά είχε το αίσθημα του φόβου, μπόλικο μάλιστα. Τυλίχτηκε με τον φόβο, σφίγγοντάς τον πάνω της σαν ασπίδα. Να τι δεν εννοούσαν να καταλάβουν οι αδελφές της: ο φόβος δε σε μούδιαζε. Σ' έκανε προσεκτική, σε κρατούσε σε εγρήγορση. Η Ιώ ήταν πάντα, *μα πάντα* σε εγρήγορση. Γι' αυτό ήταν άριστη στο επάγγελμά της. Διέσχισε με μικρά, μεθοδικά βήματα τη γέφυρα και ξεφύσησε με ανακούφιση όταν πάτησε πάλι σε στέρεο έδαφος.

Ο φεγγίτης του εγκαταλειμμένου θεάτρου είχε σφραγιστεί πρόχειρα: η Ιώ τρύπωσε με ευκολία μέσα. Μια έντονη μυρωδιά μούχλας και σαπίλας τής ήρθε στη μύτη όταν πήρε τη σκάλα προς τα κάτω, με το ένα χέρι στον τοίχο για να μη χάσει τον δρόμο μες στο πυκνό σκοτάδι. Το φεγγάρι πλημμύριζε τη μεγάλη αίθουσα με ασημένιο φως. Τα σανίδια της σκηνής είχαν φουσκώσει από την υγρασία, ενώ η υπόλοιπη πλατεία, με τις δύο χιλιάδες θέσεις, είχε βουλιάξει εντελώς κάτω από το νερό, αφήνοντας πίσω μόνο σκοτεινούς ίσκιους. Κάλυψε τη μύτη της με το φουλάρι της και έκανε τον γύρο του διαζώματος πηγαίνοντας προς τους εξώστες. Πιο συγκεκριμένα, προς τον μεσαίο εξώστη που είχε καταρρεύσει χρόνια πριν, ρίχνοντας και τον τοίχο μαζί.

Το θέαμα ήταν άσχημο: ξύλα, σύρματα και τσιμέντα κρέμονταν σαν εντόσθια ξεκοιλιασμένου ζώου. Αλλά η θέα από κει ήταν όμορφη. Ο γκρεμισμένος εξώστης του θεάτρου της οδού Ράμφους ήταν ένα από τα λιγοστά μέρη στον Βούρκο απ' όπου είχες ανεμπόδιστη θέα και στα τρία φεγγάρια.

Στην Πανδία, το μεγαλύτερο και το λαμπρότερο· στη Νεμέα, που κινούνταν χαμηλά στον ορίζοντα· και στην Έρσα, που ανέτελλε και έδυε για λίγες μόνο ώρες. Μόνο η Έρσα ήταν ορατή τώρα και έλουζε τον κόσμο στη γαλακτώδη ροζ λάμψη της. Ρόδινες ανταύγειες φώτιζαν την παχνισμένη ταπετσαρία, ενώ το νερό στους δρόμους είχε μια απαλή κερασί απόχρωση. Η πόλη, καταποντισμένη από τα νερά της νυχτερινής πλημμυρίδας, φάνταζε σχεδόν όμορφη. Μια μέρα, η Ιώ θα μάζευε χρήματα για μια φωτογραφική μηχανή και θα απαθανάτιζε αυτό το απόκοσμο θέαμα.

Στην πολυκατοικία απέναντι από το θέατρο, το φως στο ακριανό αριστερό παράθυρο του τρίτου ορόφου τρεμόπαιξε. Η Ιώ ξεκόλλησε το βλέμμα της από το φεγγάρι και φόρεσε τα γυαλιά της. Ναι, ήταν το διαμέρισμα που την είχαν προσλάβει να κατασκοπεύσει. Μια φιγούρα κινούνταν μέσα – ή μήπως δύο; Η μοιραίδα γλίστρησε προς τα κάτω και κόλλησε τις παλάμες της πάνω στο γεμάτο σκληθρες ξύλινο πάτωμα του εξώστη. *Πριν γλιστρήσεις στο Υφαντό, να δεδαιώνεσαι ότι είσαι ασφαλής, τη συμβούλευε η Θαΐς. Δε θέλουμε να γκρεμοτσακιστείς από καμιά στέγη, σωστά;*

Η Ιώ βλεφάρισε και το Υφαντό αναδύθηκε, ένα μπερδεμένο κουβάρι από κλωστές που επικάλυπταν τον υλικό κόσμο. Μόνο οι μοιραίδες, οι απόγονοι των θεών του Πεπρωμένου, έβλεπαν τις ασημένιες γραμμές που ξεφύτρωναν απ' όλους τους ανθρώπους συνδέοντάς τους με τα πράγματα που αγαπούσαν περισσότερο στον κόσμο. Η Ιώ εστίασε την προσοχή της στο διαμέρισμα του τρίτου πατώματος. Το Υφαντό τής επέτρεπε να βλέπει πέρα από τα τούβλα και τα ξύλα, τους δύο ανθρώπους που βρισκονταν μέσα στο διαμέρισμα. Δεκάδες κλωστές ξεπετάγονταν από τα σώματά τους και τους ένωναν με τα μέρη, τα πράγματα και τα άτομα που αγαπούσαν. Η κλωστή που συνέδεε αυτές τις δύο

φιγούρες ήταν από τις λαμπρότερες και παλλόταν ζωηρά· ήταν μια λάμψη που επισκίαζε όλες τις άλλες. *Η ξεχωριστή ακτινοβολία ενός νήματος της αγάπης, κατά τη ρομαντική περιγραφή της Άδας.*

Η ξεχωριστή μονοτονία μιας επαναλαμβανόμενης ιστορίας, το πιθανότερο. Ένας αναστεναγμός ξέφυγε από τα χείλη της Ιώς. Τι κακό κι αυτό με τις απιστίες! Γιατί για μια φορά δεν μπορούσε να είναι απλώς ένα περίεργο χόμπι ή ένα νυχτερινό μάθημα, κάτι τέλος πάντων που δε θα συνέτριβε την ψυχή των πελατών της; Η Ιώ το έκανε ήδη εικόνα: αύριο, η πελάτισσά της, η Ισιδώρα Μάγκνουσεν, θα καθόταν σ' ένα τραπέζι στο πίσω πίσω μέρος του καφέ της οδού Φασκόμηλου, θα έσφιγγε το παλτό της σαν συμμένο σφουγγαρόπανο, και η Ιώ θα έπρεπε να της πει, *Ναι, ο άντρας σας πήγε στο διαμέρισμα που υποτίθεται πως πούλησε πριν από τρεις εβδομάδες. Ναι, ήταν με παρέα.* Και μετά η δυσκολότερη ερώτηση: *Την αγαπάει;* Οποιοσδήποτε άλλος ιδιωτικός ντετέκτιβ θα ανασήκωνε τους ώμους και θα έλεγε, *Πού να ξέρω;*

Αλλά η Ιώ δεν ήταν ένας οποιοσδήποτε ντετέκτιβ. Η Ιώ ήταν μοιραίδα. Αυτός ήταν ο λόγος που την επέλεγαν: οι πελάτες της δεν ήθελαν να μάθουν απλώς αν το αγαπημένο πρόσωπο είχε εξωσυζυγική σχέση ή χαρτόπαιζε ή μπεκρόπινε. Ήθελαν να μάθουν τα μυστικά που μόνο το Υφαντό μπορούσε να αποκαλύψει: αν το έτερον ήμισυ αγαπούσε το άλλο πρόσωπο, τον τζόγο και το μεθύσι περισσότερο απ' ό,τι αγαπούσε *τους ίδιους.*

Και η Ιώ θα ήταν αναγκασμένη να της πει. *Αυπάμαι, κυρία Μάγκνουσεν. Η κλωστή τους είναι τόσο λαμπερή που δεν άντεξα να την κοιτάξω για πάνω από δύο δευτερόλεπτα. Αυτό σημαίνει ότι ο άντρας σας είναι ερωτευμένος με την ερωμένη του. Επίσης σημαίνει ότι θα ήθελα ν' ανοίξω*

μια τρύπα στο πάτωμα του καφέ για να πέσω μέσα και να μην ξαναδωγώ ποτέ. Έτσι έβγαζε το ψωμί της η Ιώ: ραγίζοντας ανθρώπινες καρδιές.

Συνέχισε να κοιτάζει τις δύο φιγούρες για μερικές στιγμές ακόμα, απλώς για να σιγουρευτεί. Στο Υφαντό δεν ξεχώριζε σώματα, μόνο κλωστές, αλλά δε χωρούσε αμφιβολία τι ήταν αυτό που έβλεπε: το ζευγάρι ενώθηκε, οι ασημένιες κλωστές συμπλέχτηκαν σε αργό εναγκαλισμό. Τα μάγουλα της Ιώς φλογίστηκαν· απέστρεψε το βλέμμα της.

Κάτι της τράβηξε την προσοχή. Σε μικρή απόσταση από το ζευγάρι, στον τρίτο όροφο της πολυκατοικίας. Ένα τρίτο άτομο, ή και όχι;... Αυτό το άτομο ή μη-άτομο είχε μόνο μία κλωστή. Συνήθως οι άνθρωποι αγαπούσαν με πολλούς τρόπους και οι κλωστές καθενός συνδέονταν με άλλους ανθρώπους, με τόπους, με αντικείμενα, με ιδέες... Ο αριθμός των κλωστών ενός μέσου ανθρώπου ανερχόταν στις δεκαπέντε. Τα νεογέννητα βρέφη είχαν τις λιγότερες: το νήμα της ζωής τους, μία κλωστή που τα συνέδεε με τη μητέρα τους, και άλλη μία για την τροφή: οι δύο τελευταίες συνήθως ήταν ένα και το αυτό. Το συγκεκριμένο άτομο, όμως, που στεκόταν σ' ένα σημείο που θα πρέπει να βρισκόταν στον διάδρομο της πολυκατοικίας, είχε μόνο μία κλωστή. Αυτό από μόνο του ήταν απίθανο, όχι όμως και αδύνατον.

Αυτό που ήταν αδύνατον ήταν ότι η κλωστή ήταν κομμένη. Έβγαине από το στήθος του ατόμου και κρεμόταν στο πάτωμα, ένα ξέφτι που δεν ενωνόταν με τίποτα. Οι κλωστές συνέδεαν πράγματα, δεν υπήρχε κλωστή που να μην καταλήγει κάπου.

Το χειρότερο απ' όλα ήταν ότι η κομμένη κλωστή κρεμόταν σε αφύσικη κλίση, λες και το άτομο την κρατούσε ανάμεσα στα χέρια του. Τεντωμένη και κοφτερή, έτοιμη να κόψει τις κλωστές κάποιου άλλου. Αυτό το άτομο με τη μία

και μοναδική κλωστή, αυτή η αδυνατότητα, ήταν κόπτης. Η Ιώ το ήξερε επειδή ήταν κι αυτή κόπτρια.

Το άγνωστο άτομο προχωρούσε προς το διαμέρισμα των δύο εραστών, με τη μοναχική κλωστή του υψωμένη σαν όπλο. Οι ώμοι της Ιώς σφίχτηκαν. Η ανάσα της πιάστηκε στα πνευμόνια της.

Χαζούλα, άκουσε την αδελφή της να τη μαλώνει στο μυαλό της.

Άφησε την ανάσα της να βγει και άρχισε να τρέχει.

Η πόρτα του διαμερίσματος είχε μείνει μισάνοιχτη.

Η καρδιά της Ιώς σφυροκοπούσε στο στήθος της όταν μπήκε μέσα. Υπήρχε ένας μακρύς διάδρομος με τρεις ανοιχτές πόρτες, όλες θυμισμένες στο σκοτάδι. Η Ιώ είχε κλείσει το Υφαντό προκειμένου να συγκεντρωθεί για να μπει στο κτίριο, αλλά τώρα το ξανάνοιξε. Στο δεύτερο δωμάτιο του διαδρόμου: το άγνωστο άτομο με τη μοναχική, έτοιμη να κόψει, κλωστή ανάμεσα στα χέρια του. Σε μια γωνία του δωματίου ένα άλλο κουβάρι από κλωστές λούφαζε.

Η Ιώ ένιωσε στο στόμα της τη γεύση του τρόμου, αψιά και όξινη. Της φαινόταν πως τα δημάτά της σέρνονταν αργά, σαν να περπατούσε κάτω από το νερό. Τα δάχτυλά της έπιασαν στην τύχη μία από τις κλωστές της –δεν είχε σημασία ποια εν προκειμένω– και την τύλιξε γύρω από τον δείκτη και τον αντίχειρά της. Μόνο με κλωστή κοδόταν μια άλλη κλωστή. Αν το άτομο ήταν οπλισμένο, το ίδιο θα ήταν και η Ιώ.

Το διαμέρισμα ήταν στρωμένο με μοκέτα που έπνιγε τον ήχο των δημάτων της. Ένας καθρέφτης κρεμόταν στο χολ μ' ένα στενό τραπέζι από κάτω, γεμάτο μπουκαλάκια καλλυντικών. Στην αντανάκλαση είδε μια γυναίκα όρθια στο

κέντρο του καθιστικού. Τα γκριζα μαλλιά της είχαν ξεφύγει από τον πλεγμένο κότσο στον σβέροκο της, και τα κόκαλα των γοφών της πετάγονταν αφύσικα μπροστά. Η μοναχική κλωστή κρεμόταν από τα δάχτυλά της προς το πάτωμα, με την ξεφτισμένη άκρη της τυλιγμένη γύρω από τον αστράγαλό της σαν φιδάκι.

Η Ιώ δεν καταλάβαινε τι έβλεπε. Από κοντά, η κλωστή αυτή ακτινοβολούσε με τη λάμψη ενός νήματος της ζωής, της σημαντικότερης απ' όλες τις κλωστές του ανθρώπου, μιας σύνδεσης με την ίδια τη ζωή. Κανονικά, τα νήματα της ζωής υψώνονταν προς τον ουρανό και χάνονταν ανάμεσα στα σύννεφα. Όμως, τούτο εδώ σερνόταν στο πάτωμα, ασύνδετο, και ήταν τόσο λάθος που καταντούσε τερατώδες.

Η γυναίκα αυτή θα έπρεπε να είναι νεκρή.

Έπειτα αντίκρισε ένα σώμα στο πάτωμα. Η Ιώ τον αναγνώρισε αμέσως. Η κυρία Μάγκνουσεν της είχε δείξει φωτογραφίες του γάμου τους. Τώρα, ο άντρας φορούσε μόνο ένα ριγέ μποξεράκι και ο λαιμός του ήταν αφύσικα λυγισμένος. Η Έρσα έδαφε τη γυμνή σάρκα του με ζωηρό ροζ χρώμα. Αλλά όχι. Καμία κλωστή στο Υφαντό. Το σώμα δεν είχε πια ζωή. Ταραγμένες ανάσες τής τράδηξαν την προσοχή πιο μέσα στο δωμάτιο. Μια γυναίκα ντυμένη μόνο με τα εσώρουχά της λούφαζε πίσω από μια πολυθρόνα, κλαίγοντας σιωπηλά, με το πρόσωπο κρυμμένο στα γόνατά της. Η Ιώ χρειάστηκε μια στιγμή για να θυμηθεί το ξανθό πλατινέ μαλλί: η βοηθός του κυρίου Μάγκνουσεν. Τους είχε δει εκείνο το πρωί να καπνίζουν μαζί στον δρόμο έξω από το γραφείο τους. Τότε της είχε φανεί σαν αθώα κουδεντούλα. Τώρα όμως ήταν προφανές πως αυτή ήταν η κρυφή ερωμένη του.

Η γριά με την αφύσικη κλωστή έστεκε ακίνητη σαν άγαλμα, επιθεωρώντας το δωμάτιο. Στο φεγγαρόφωτο της Έρσας, τα ασημένια μαλλιά της έμοιαζαν στολισμένα με τρια-

ντάφυλλα. Κανονικά η Ιώ θα έπρεπε να φύγει. Θα έπρεπε να επιστρέψει στην εξώπορτα και να σηκώσει την πολυκατοικία στο πόδι με τις φωνές της, να βρει έναν τρόπο για να απομακρύνει τη γριά από τη βοήθ.

Κουνήσου, ικέτευσε τον εαυτό της. Πήρε μια βαθιά ανάσα.

Η κοφτή εισπνοή της αντήχησε σαν πυροβολισμός στη σιγαλιά. Η γυναίκα έστριψε τον λαιμό της· οι ματιές τους συναντήθηκαν στον καθρέφτη.

«Υπάρχουν εγκλήματα» είπε η γριά, απόμακρα, σαν να βρισκόταν σε έκσταση «που δεν μπορούν να μένουν αιμώρητα. Θα αναδυθώ από τις στάχτες σαν κόρη της φωτιάς».

Πριν η Ιώ προλάβει να αντιδράσει, η γριά χίμησε καταπάνω της, σαν ένας σίφουνας από άσπρα μαλλιά και μυτερά κόκαλα. Τα σώματά τους συγκρούστηκαν· η Ιώ σωριάστηκε ανάσκελα. Η γυναίκα όρμησε επάνω της και άρχισε να κοπανιέται δίχως σκέψη ή λογική, γρατζουνώντας της το πρόσωπο και το στήθος. Η Ιώ την έσπρωξε και με κλοτσιές προσπάθησε να τη διώξει από πάνω της, αλλά τα πόδια της πέτυχαν μόνο τον τοίχο.

Ο δυνατός θόρυβος έκανε τη γριά να κοκαλώσει και να κοιτάξει την Ιώ, ή μάλλον την κλωστή ανάμεσα στον αντίχειρα και στον δείκτη της Ιώς. «Τι όμορφη κλωστή, μοιραϊδούλα» είπε τραχιά. «Σε βλέπω. Όπως βλέπω και τα εγκλήματατά σου».

Η Ιώ είχε μια στιγμή να το σκεφτεί. *Τι εγκλήματα;*

Ν' αναριγήσει. Ποια εγκλήματα;

Να πανικοβληθεί. Έχω κάνει τόσο πολλά.

Μετά, η γριά ξανάρχισε να τη χτυπάει, με τα σπασμένα νύχια της να μπήγονται στο δέρμα της Ιώς. Ο τσουχτερός πόνος στα μάγουλα και στον λαιμό την έκανε να συνέλθει από το σοκ. Άρπαξε το πρώτο πράγμα που βρήκε μπροστά της, τα μαλλιά της άλλης, και τράβηξε με δύναμη. Με μια

δαιμονική κραυγή, η γριά σωριάστηκε κάτω. Σε δευτερόλεπτα, η Ιώ πετάχτηκε όρθια κι έτρεξε προς την ανοιχτή πόρτα. Η γριά χίμησε ξοπίσω της, το σώμα της κοπανιόταν στους τοίχους.

«Κρούψου!» ούρλιαξε πάνω από τον ώμο της η Ιώ στην κλαμένη βοηθό, ελπίζοντας ότι θα υπάκουε.

Μόλις βγήκε από την εξώπορτα, η Ιώ άρχισε να φωνάζει για δοθήθεια, ρίχνοντας ματιές στο μανιακό πλάσμα που την καταδίωκε. *Κινούνται* σαν ζώο, τρέχοντας στα τέσσερα και μαστιγώνοντας τον αέρα με δάχτυλα κυρτωμένα σαν αρπάγες. Όσο για την κλωστή, εκείνο το φρικιαστικό άψυχο νήμα της ζωής, ήταν ακόμα στο χέρι της, ένα όπλο έτοιμο να χτυπήσει.

«Βοηθήστε με, γαμώτο» ούρλιαξε η Ιώ, σφυροκοπώντας μια πόρτα με τις γροθιές της.

Τα χτυπήματα στην πόρτα τής στοίχισαν· εν ριπή οφθαλμού, η γυναίκα την έφτασε. Τα δάχτυλά της γράπωσαν το μπατζάκι της Ιώς, που έπεσε με γδούπο στο πάτωμα και προσγειώθηκε με δύναμη στις παλάμες και τα γόνατά της. Έστριψε το σώμα της και είδε έντρομη μία από τις κλωστές της να βρίσκεται στο δεξί χέρι της γυναίκας.

Αλλά τότε μια πόρτα άνοιξε, και φως ξεχύθηκε στον διάδρομο. Ένας ψηλός άντρας με σκούρα επιδερμίδα άρχισε να φωνάζει σε μια ξένη γλώσσα. Κουρκιζ;

Η γριά πάνω από την Ιώ έμεινε ακίνητη.

Αυτό χρειαζόταν η Ιώ. Μια διακοπή. Μια στιγμή. Μια ανάσα.

Μάζεψε το γόνατό της και κλότσησε τη γυναίκα στο σαγόνι, δυνατά. Το πλάσμα πετάχτηκε προς τα πίσω, διαγράφοντας μια τροχιά στον αέρα. Η Ιώ απομακρύνθηκε αρκουδίζοντας από εκείνα τα ύπουλα δάχτυλα. Ίσιωσε το κορμί μόνο όταν η πλάτη της ακούμπησε στον τοίχο στο

τέρμα του διαδρόμου, όπου ένωσε τον δροσερό αέρα να μπαίνει από το ψηλό ανοιχτό παράθυρο ακριβώς πίσω της.

Κι άλλοι ένοικοι βγήκαν από τα διαμερίσματά τους. Ο άντρας από το Κουρκζ ερχόταν αποφασιστικά προς το μέρος τους. Η Ιώ ήθελε να του κάνει νόημα να μείνει μακριά, να φωνάξει βοήθεια, μα γιατί δεν ακουγόταν η φωνή της;

Άξαφνα, η γριά, με το κομμένο νήμα της ζωής σαν ασημένιο σκοινί στην αριστερή χούφτα της, χίμηξε καταπάνω στην Ιώ κλείνοντας το οπτικό της πεδίο. Ήταν τόσο μα τόσο κοντά της που η Ιώ ένωσε τα άσπρα τσουλούφια να της χαϊδεύουν το πρόσωπο μια στιγμή προτού παραμερίσει μπροστά από το ανοιχτό παράθυρο. Η γριά το αντιλήφθηκε πολύ αργά· προσπάθησε να σταματήσει, αλλά είχε πάρει τόση φόρα που ήταν αδύνατον. Τα πόδια της χτύπησαν πάνω στο περδάκι, το κορμί της έγειρε μπροστά και έπεσε με τα μούτρα από το παράθυρο.

Ένας μακρινός παφλασμός ήχησε μόλις το σώμα της προσγειώθηκε στα νερά που είχαν πλημμυρίσει τους δρόμους. Η ανάσα της Ιώς έδγαινε ρηχή, λες και τα πνευμόνια της είχαν συρρικνωθεί στο μισό τους μέγεθος. Τα χέρια της είχαν μουδιάσει, το ένα γαντζωμένο στο πλαίσιο του παράθυρου, το άλλο σφιγμένο γύρω από την κλωστή που είχε αρπάξει στην τύχη για να προστατευτεί.

Η Ιώ δε σάλεψε ούτε όταν ο άντρας από το Κουρκζ, αφού πρώτα έσκυψε έξω από το παράθυρο, την τράνταξε από τους ώμους για να της ανακοινώσει ότι η γυναίκα είχε χαθεί. Έμεινε να στέκεται εκεί, ασθμαίνοντας, ώσπου αργά, πολύ πολύ αργά, το βλέμμα της εστίασε στον κόσμο γύρω της: στους ανθρώπους που έδγαιναν από τα διαμερίσματά τους, με τις ρόμπες και τις κάλτσες τους, τα ξεχτένιστα μαλλιά τους, τις διαφορετικές γλώσσες τους.

Εξακολουθούσε να δρίσκεται στο ίδιο σημείο, με την

πλάτη στον τοίχο, τις γροθιές σφιγμένες, όταν ένωσε κάτι να της δονεί το στήθος. Μία από τις κλωστές της παλλόταν· άραγε της είχε κάνει ζημιά η γριά; Το σώμα της Ιώς σφίχτηκε, ο πανικός ξεχείλισε· δεν της είχε μείνει ενέργεια για μια ακόμα μάχη.

Η κλωστή τεντώθηκε προς τον διάδρομο, καταλήγοντας μες στο στήθος του νεαρού άντρα που μόλις είχε ανέβει τρέχοντας τη σκάλα. Η Ιώ πρόλαβε να προσέξει τους φαρδιούς ώμους, τη σκούρα επιδερμίδα και την μπρούτζινη σιδερογροθιά στο δεξί χέρι. Κοίταξε πρώτα προς την αντίθετη κατεύθυνση, ύστερα προς το μέρος της, και την είδε. Η Ιώ είχε την αίσθηση πως την αναγνώρισε, τα φρύδια του χαμήλωσαν πάνω από τα σκουρόχρωμα μάτια του.

«Πού πήγε;» ρώτησε.

Η Ιώ μ' ένα νεύμα έδειξε έξω από το παράθυρο. Ο νεαρός έκανε μεταβολή και έφυγε, παίρνοντας μαζί του την κλωστή της. Η Ιώ δεν τον είχε ξαναδεί, αλλά ήξερε ποιος ήταν.

Το νήμα του πεπρωμένου της.

Το αγόρι που ήταν μοιραίο ν' αγαπήσει.

ΑΕΡΙΚΟ

ΣΙΓΑΝΑ ΡΟΥΘΟΥΝΙΣΜΑΤΑ ακούγονταν μέσα από την τουαλέτα του διαμερίσματος. Η Ιώ ακούμπησε το κούτελο πάνω στην πόρτα και προσπάθησε να αποδιώξει κάθε σκέψη για το νήμα του πεπρωμένου της και το αγόρι που ενωνόταν με αυτήν, δεν ήταν η ώρα τώρα. Χτύπησε μια φορά την πόρτα, σιγά.

«Μπορείς να δγεις έξω. Εκείνη έφυγε».

Η κλειδαριά έτριξε και η πόρτα άνοιξε αργά αργά. Τα μάτια της βοηθού ήταν δύο τεράστιοι κύκλοι φόβου στις σκιές του δωματίου. Είχε λεπτά φρύδια και μαλλιά τόσο ξανθά που φάνταζαν σχεδόν άσπρα. Η Ιώ ανακάλεσε στοιχεία από την έρευνά της: Νίνα Πανάγου, είκοσι επτά ετών, βοηθός του κυρίου Μάγκνουσεν τα τελευταία οκτώ χρόνια. Η Νίνα ήταν ακουμπισμένη στα πλακάκια του τοίχου, με τα μάγουλά της μουντζουρωμένα από το μακιγιάζ κι ένα μακρύ θραύσμα από γυαλί στη χούφτα της. Έξυπνο· είχε σπάσει τον καθρέφτη του νιπτήρα για να φτιάξει ένα αυτοσχέδιο όπλο.

Η Ιώ κάθισε ανακούρκουδα στο άνοιγμα της πόρτας, φέρνοντας τα μάτια της στο ύψος της γυναίκας. «Είσαι εντάξει;»

«Ο Γιαρλ –» είπε η Νίνα, και το βλέμμα της χάθηκε προς τη μεριά του καθιστικού.

Το σαγόνι της Ιώς σφίχτηκε. Δεν το ήθελε να είναι πιστοποιημένη κομίστρια κακών ειδήσεων, επαγγελματίας στο να ραγίζει καρδιές. «Λυπάμαι πάρα πολύ».

Τα μάτια της γυναίκας δούρκωσαν, η φωνή της δγήκε φιλή και ένρηνη. «Ορμησε μέσα έτσι απλά, από το πουθενά. Ο Γιαρλ μού είπε να κρυφτώ, κι εγώ...» Η φωνή της έσθησε.

«Την αναγνώρισες;» ρώτησε σιγά η Ιώ. «Την ξέρατε είτε εσύ είτε ο Γιαρλ;»

Η Νίνα κουνούσε αρνητικά το κεφάλι. «Δεν την αναγνώρισα, αλλά από τον τρόπο που μιλούσε αυτή ήταν σαν να γνώριζε τον Γιαρλ. Έλεγε ξανά και ξανά ότι έβλεπε πάνω του εγκλήματα. Ότι τα εγκλήματα επισύρουν τιμωρία. Τι πάει να πει αυτό;»

«Δεν είμαι σίγουρη» ψιθύρισε η Ιώ. «Είπε το ίδιο και σ' εσένα;»

«Όχι. Με είδε που κρυβόμουν πίσω από την πολυθρόνα, αλλά μου είπε μόνο, *Δεν μπορώ να σε τιμωρήσω, τέκνο μου. Τα εγκλήματά σου δεν είναι πραγματικά δικά σου. Ύστερα στράφηκε στον Γιαρλ. Ω θεοί, ο Γιαρλ*». Λυγμοί τράνταξαν τους ώμους της, και έκρυψε το κεφάλι στις παλάμες της. «Στεκόταν στην άλλη άκρη του δωματίου, κι όμως τον στραγγάλιζε. Δεν ξέρω πώς —»

Τύψεις κατέκλυσαν το μυαλό της Ιώς. Δεν μπορούσε να της δώσει καμιά λογική εξήγηση. Ένα μυστικό ραντεβού που είχε μετατραπεί στον θάνατο του αγαπημένου της από το χέρι μιας τρομακτικής γριάς. Αλλά η Νίνα δεν ήταν στόχος· απλώς είχε βρεθεί στο λάθος μέρος τη λάθος στιγμή. Το σώμα της Ιώς ήταν ακόμα ηλεκτρισμένο από τον τρόπο. Δεν μπορούσε ούτε να φανταστεί τι περνούσε εκείνη τη στιγμή ετούτη η γυναίκα.

«Σε λίγο θα έρθει η αστυνομία» της είπε. «Θα είσαι εντάξει μαζί τους; Μπορώ να σε πάρω μακριά από δω πριν φτάσουν».

Στα μάτια της αστυνομίας, ελάχιστοι ήταν αθώοι στον Βούρκο. Κάποια στιγμή, όλοι έκαναν δουλειές για τις συμ-

μορίες, έστω και αν απλά έστρωναν τραπέζια στα κλαμπ τους ή σφουγγάριζαν πατώματα στις χαρτοπαιχτικές λέσχες τους. Για ανθρώπους όπως η Ιώ και η Νίνα, η δουλειά ήταν τίμια, δεν έβλαπτε κανέναν και έφερνε φαγητό στο τραπέζι. Παρ' όλα αυτά, για την αστυνομία ισοδυναμούσε με καταδίκη. Δε θα σου έδειχναν καλοσύνη, ακόμα κι αν είχες μόλις γίνει μάρτυρας της δολοφονίας του εραστή σου και είχες επιδιώσει από τη μανία μιας δολοφόνου.

«Όχι, αλλά σε παρακαλώ». Η κοπέλα άπλωσε το χέρι της και τα δαμμένα νύχια της έκλεισαν σαν βραχιόλι γύρω από τον καρπό της Ιώς. Οι τρίχες στο μπράτσο της είχαν σηκωθεί όρθιες· θα πρέπει να ξεπάγιαζε. Η Ιώ έπρεπε να της φέρει τα ρούχα της από το καθιστικό και ίσως να βρει επίσης ένα σεντόνι για να σκεπάσει το πτώμα του Γιαρλ Μάγκνου-σεν.

Έκλεισε το χέρι της Νίνας μέσα στο δικό της. «Μην ανησυχείς. Δεν πάω πουθενά. Θα μείνω εδώ μαζί σου».

Οι αστυνομικοί που κλήθηκαν στον τόπο του εγκλήματος πήραν καταθέσεις απ' όλους, έστειλαν με ενισχύσεις τη Νίνα σπίτι της, ειδοποίησαν τα περιπολικά σκάφη να αναζητήσουν τη γριά στον Βούρκο, και τέλος επέμειναν να συνοδέψουν την Ιώ στο δικό της σπίτι.

Το κτίριο όπου έμεναν η Ιώ και η Άβα ήταν ένα παλιό καπνεργοστάσιο, και οι αστυνομικοί ζάρωσαν τη μύτη από την καυστική μυρωδιά που πλανιόταν ακόμα στον αέρα. Η Ιώ πήγε να ξεκλειδώσει την πόρτα. Η αλυσίδα του σύρτη τεντώθηκε και η πόρτα ξανάκλεισε. Η Ιώ άρχισε να χτυπάει μέχρι που ήρθε και της άνοιξε η Άβα, αναμαλλιασμένη και με κοκκινισμένα μάτια. Το τσουχτερό σχόλιο που είχε στην άκρη της γλώσσας της έσβησε μαζί μ' ένα ελαφρύ μειδίαμα,

μόλις αντίκρισε τους αστυνομικούς που ακολουθούσαν την αδελφή της.

Είχαν πει ότι ήθελαν να ρίξουν μια ματιά στον φάκελο της υπόθεσης της Ισιδώρας Μάγκνουσεν, αλλά η Ιώ δεν ήταν καμιά χτεσινή. Ήθελαν να την τσεκάρουν. Ήταν κόπτρια αυτό από μόνο του την καθιστούσε μια εν δυνάμει απειλή. Αν ήθελε θα μπορούσε να είχε φύγει από τον τόπο του εγκλήματος πριν φτάσει η αστυνομία, αλλά τι νόημα θα είχε; Υπήρχαν αυτόπτες μάρτυρες που είδαν το πρόσωπό της. Το μόνο που θα χρειαζόταν να κάνουν οι αστυνομικοί ήταν να αναζητήσουν τα ονόματα των μοιραϊδών της πόλης στα δημόσια μητρώα και θα έβρισκαν τη διεύθυνσή της. Η Συνθήκη Συμμαχίας είχε καταργήσει το δικαίωμα των αλλογενών στην ιδιωτικότητα. Χώρα που η Ιώ ήθελε να σιγουρευτεί ότι η Νίνα δε θα έμενε ξεκρέμαστη.

Η Ιώ μπήκε στο σπίτι και άρχισε να ψαχουλεύει στο γραφείο κάτω από το υπερυψωμένο κρεβάτι της. Έπειτα από δύο λεπτά που φάνηκαν αιώνας, καθώς ένιωθε στο πετσί της τους δύο αστυνομικούς να περιεργάζονται το διαμέρισμά τους, βρήκε τελικά τον ρημαδο-φάκελο και τους τον παρέδωσε.

«Είσαι κι εσύ μοιραϊδα;» ρώτησε την Άβα ο άντρας αστυνομικός, με το βλέμμα του να επιθεωρεί κάθε σπιθαμή του διαμερίσματος.

«Αμέ». Η αδελφή της ήταν γερμένη πάνω στη νησίδα της κουζίνας, με την πράσινη σατέν ρόμπα της να αποκαλύπτει τα μακροιά, καλλίγραμμα πόδια της. Τον κοίταξε με ανασηκωμένο φρύδι. «Πρέπει να ελέγξεις και τα δικά μου χαρτιά μήπως;» τον τσίγκλησε.

Κάτι σαν πιστοποιητικό γέννησης, κάτι σαν ιατρικός φάκελος, κάτι σαν επίσημη ψυχιατρική γνωμάτευση, και όλα μαζί σχεδόν σαν ένα παράσημο ντροπής, τα χαρτιά

των αλλογενών πιστοποιούσαν τη φύση των δυνάμεών τους και την ταυτότητα όλων των γνωστών συγγενών τους. Οι αλλογενείς έρχονταν πάντοτε πακέτο: δύο, τρία ή και περισσότερα αδέρφια με καταγωγή από αδελφούς θεούς. Οι μύθοι μιλούσαν για την ύπαρξη και άλλων θεοτήτων, αλλά μόνο οι αδελφοί θεοί, δίδυμοι ή μη, άντρες ή γυναίκες, κληροδοτούσαν δυνάμεις στους απογόνους τους. Κάποιοι πίστευαν ότι η δύναμη ήταν υπερβολικά μεγάλη για να την κληρονομήσει ένα μόνο άτομο, αλλά η Θαΐς διαφώνουσε. *Ισχύς εν τη ενώσει*, συνήθιζε να λέει. *Μαζί είμαστε πιο δυνατές.*

Ο αστυνομικός αγνόησε την Άδα και φώναξε προς την άλλη άκρη του δωματίου «Βρήκες τίποτα ενδιαφέρον, αστυνομέ;»

Η γυναίκα αστυνομικός ξεφύλλιζε τις σημειώσεις της Ιώς για την υπόθεση Μάγκνουςεν, με μάτια μισόκλειστα και φρύδια ανασηκωμένα, σαν να αμφέβαλλε για κάθε λέξη που διάβαζε. Η Ιώ στεκόταν στητή σαν βέργα, προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό της να μην τα πάρει στο κρανίο με τούτους τους αστυνομικούς. Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να περιμένει να τελειώσει αυτός ο εξευτελισμός. Μπορεί να έπαιρνε πολλή ώρα, ανάλογα με το πόσο σκληροί ήθελαν να το παίξουν οι αστυνομικοί, αλλά κάποια στιγμή θα *τελείωνε*. Διατηρούσε λεπτομερέστατα αρχεία, και τα χαρτιά της ήταν πεντακάθαρα. Το θέμα είχε διευθετηθεί πριν καν γεννηθεί: οι γονείς της είχαν ήδη δύο κόρες που έδλεπαν το Υφαντό, και αυτό μόνο ένα πράγμα μπορούσε να σημαίνει: ότι ερχόταν και τρίτη. Οι μοιραΐδες ήταν πάντοτε τρεις, όπως οι ίδιες οι Μοίρες, οι θεές του Περωμένου.

Η πρωτότοκη ήταν η κλώστρια, που μπορούσε να γνέθει νέα νήματα. Η δεύτερη είχε την ικανότητα να τραβάει τις κλωστές, να τις επιμηκύνει ή να τις κονταίνει, εντείνοντας

ή κατασιγάζοντας το αντίστοιχο συναίσθημα. Η μικρότερη ήταν η κόπτρια, που μπορούσε να κόβει όποια κλωστή ήθελε, ακόμα και το νήμα της ζωής.

Οι κόπτριες ήταν οι επικίνδυνες. Οι κόπτριες ήταν οι κακές των ραδιοφωνικών σίριαλ και οι πρώτες ύποπτες σε έρευνες εγκλημάτων. Οι κόπτριες πήγαιναν σπίτι τους με αστυνομική συνοδεία ώστε να δώσουν τα αρχεία των υποθέσεών τους για έλεγχο, ακόμα και όταν είχαν επίσημη άδεια ιδιωτικής ντετέκτιβ, πλήρη και ενημερωμένη, καθώς και μια ντουζίνα αυτόπτες μάρτυρες που επιδεδαιώναν την αθωότητά τους.

Όμως, η Ιώ χειριζόταν την υπομονή σαν όπλο. Ολοήμερες παρακολούθησεις και πολύωρα ψαχουλέματα σε δημόσιους καταλόγους; Στην πραγματικότητα, αυτό ήταν το κομμάτι της δουλειάς που αγαπούσε περισσότερο. Αφού έδγαλε το δερμάτινο μπουφάν της, πήρε ένα κομμάτι σπανακοτυρόπιτα από τον πάγκο της κουζίνας. Το φύλλο ήταν θεϊκά φρέσκο και κριτσάνισε με θόρυβο ανάμεσα στα δόντια της. Ο άντρας αστυνομικός μετέφερε το δλέμμα του από την Άβα σε αυτήν.

Η αδελφή της τη ρώτησε «Τι ακριβώς έκανες, αδελφούλα μου;»

Η Ιώ ανασήκωσε τους ώμους της. Με την πιο ψύχραιμη και πιο μετρημένη φωνή της, είπε «Εγώ τίποτα. Με προσέλαβαν να παρακολουθήσω έναν άντρα που δολοφονήθηκε απόψε από μια γριά που στη συνέχεια επιτέθηκε σ' εμένα και μετά διέφυγε. Οι αστυνομικοί θέλουν να δουν τις σημειώσεις μου για την υπόθεση».

«Δεν αφήνουν πέτρα που να μην τη σηκώσουν, έτσι; Οι ήρωες της πόλης μας» είπε η Άβα, με φωνή που έσταζε μέλι. Αλλά ύστερα ρώτησε θορυβημένη «Η γριά προσπάθησε να σε σκοτώσει;»

«Και δε σου είπα ακόμα το χειρότερο. Το νήμα της ζωής της ήταν κομμένο. Κρεμόταν άψυχο από το χέρι της».

«Αδύνατον. Θα ήταν νεκρή».

Ένα ρίγος χαράκωσε την επιδερμίδα της Ιώς. «Δεν ήταν όμως».

«Αερικό».

Αυτό το τελευταίο σχόλιο προήλθε από την αστυνομικάνα. Ήταν Ιγιέν, με ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα, σκούρα μάτια και μυώδες κορμί που συμπιεζόταν μέσα στη στολή της. «Έτσι την αποκάλεσες στην κατάθεσή σου, δεσποινίς Όρα. Το αερικό με τα ασημένια μαλλιά».

Η Ιώ δεν το θυμόταν. Από την άλλη, δε θυμόταν και πολλά αφότου η γυναίκα είχε φουντάρει από το παράθυρο: μόνο το ακανόνιστο καρδιοχτύπι, το τσουξίμο των γρατζουνιών, τα μάγουλα της βοηθού μουντζουρωμένα από τα δάκρυα, το σοκ όταν είδε για πρώτη φορά το αγόρι στο άλλο άκρο του νήματος του πεπρωμένου της.

«Παράξενη επιλογή λέξεων» είπε από την πόρτα ο άντρας αστυνομικός. «Γιατί αερικό, κόπτρια;»

«Ηχεί καλύτερα από το φάντασμα» απάντησε η Άδα, ρίχνοντας τις μαύρες μπούκλες της πίσω από τον ώμο της και αποκαλύπτοντας το ξυρισμένο πλαϊνό μέρος του κεφαλιού της. Η Ιώ ήξερε ότι το έκανε επίτηδες. Ένα μπρούντζινο σκουλαρίκι με χαρακτηριστικό μουντό χρώμα κάλυπτε το πάνω μέρος του αυτιού της, σημάδι πως ανήκε στη συμμορία Φορτούνα.

Τα μάτια του αστυνομικού γούρλωσαν· ψιθύρισε κάτι στη συνεργάτιδά του. Η αστυνομικάνα έβγαλε ένα γρύλισμα και έβαλε τον φάκελο της υπόθεσης Μάγκνουσεν κάτω από τη μασχάλη της. «Αυτό το παίρνω μαζί μου. Σε συμβουλεύω να μην απομακρυνθείς από την πόλη, δεσποινίς Όρα. Πιθανόν να επικοινωνήσουμε μαζί σου τις επόμενες μέρες».

Έφυγαν χωρίς άλλη κουδέντα. Ακόμα και οι αστυνομικοί κόμπλαραν μπροστά στην Μπιάνκα Ρόσι, ιδιοκτήτρια του κλαμπ Φορτούνα και αδιαφιλονίκητη βασίλισσα της μαφίας του Βούργου.

Η Άδα έκλεισε την πόρτα πίσω τους και κοίταξε την Ιώ. «Είσαι εντάξει;»

Η Ιώ έγνεψε καταφατικά. Οι γρατζουνιές της πονούσαν, ένιωθε σφυριές στο πίσω μέρος του κεφαλιού της, και είχε δει για πρώτη φορά το νήμα του πεπρωμένου της, αλλά θα ήταν εντάξει. Θα μαντάλωνε την πόρτα, θα κλειδαμπάρωνε τα παράθυρα, και τούτο το πλάκωμα που της έσφιγγε το στήθος θα εξαφανιζόταν. Έτσι γινόταν πάντα. Αλλά δεν μπορούσε να ησυχάσει ακόμα. Πήγε προς την πόρτα.

«Για πού το 'βαλες;»

«Να δω τη σύζυγο» είπε η Ιώ. Έριξε το πολυφορεμένο μπουφάν της στους ώμους της κι ένιωσε τη γνώριμη ζεστασιά του να την τυλίγει. Ανήκε στη μαμά της· της Άδας τής ερχόταν μικρό και της Θαΐς δεν ήταν του στιλ της, οπότε το είχε κληρονομήσει η Ιώ, ένα αποφόρι εν είδει δώρου. Δεν την ένοιαζε· η μυρωδιά του παλιού φθαρμένου δέρματος ήταν από τις αγαπημένες της. «Πρέπει να ενημερώσω τη σύζυγο πριν με παρουσιάσουν σαν την κακιά της ιστορίας».

Το πρόσωπο της Άδας παραμορφώθηκε από μια έκφραση ανησυχίας. «Θα έρθω μαζί σου».

Ακούστηκε ένας χτύπος στην πόρτα.

«Ποιος να 'ναι τώρα» ψέλλισε η Ιώ μέσα από τα δόντια της. Άφησε την αλυσίδα του σύρτη στη θέση της και άνοιξε την πόρτα.

Μέσα από τη λεπτή χαραμάδα ανάμεσα στην κάσα και την πόρτα, είδε εκείνον.

Το αγόρι που συνάντησε στη σκηνή του φόνου, αυτόν με τον οποίο μοιραζόταν το νήμα του πεπρωμένου της.

Ω θεοί, ήταν ανάγκη να το αντιμετωπίσει και *αυτό* τώρα; Το αγόρι στεκόταν μακριά από την πόρτα, σαν να ήθελε να αμδλύνει την εντύπωση της απειλής που δημιουργούσε η ρωμαλέα του μορφή. Είχε σκούρα επιδερμίδα, βαθυκάστανα μάτια και σγουρά μαλλιά κουρεμένα σύρριζα στο κρανίο του. Από μια θηλιά στη ζώνη του κρεμόταν μια μπρούτζινη σιδερογοροθιά. Τα μάτια της Ιώς καρφώθηκαν στο όπλο –το αγαπημένο των μελών της συμμορίας Φορτούνα– και η ανάσα της κόλλησε στα δάθη του λαϊμού της. Αυτή ήταν η υπογραφή της βασίλισσας της μαφίας: το καμπυλωτό αποτύπωμα μιας σιδερογοροθιάς στη σάρκα.

«Εντέι;» είπε η Άδα πίσω από την πλάτη της Ιώς. «Εντέι Ρούνα, τι γυρεύεις εδώ;»

Κρυμμένη πίσω από το ξύλο της πόρτας, η Ιώ κοίταξε την αδελφή της και το στόμα της σχημάτισε άηχα τις λέξεις, *Τι στον δαίμονα*. Η Ιώ είχε καταφέρει, με κόπους και δάσασα, να αποφύγει για σχεδόν τρία ολόκληρα χρόνια το αγόρι στην άλλη άκρη του νήματος του πεπρωμένου της. Και η Άδα τον *ήξερε*; Τον φώναζε με *το μικρό*; Καθαρή προδοσία, να τι ήταν.

Ο Εντέι Ρούνα χαιρέτησε μ' ένα νεύμα.

Με σιγανή φωνή και μια κλεφτή ματιά, είπε στην Ιώ «Το αφεντικό θέλει να σε δει».

ΤΟ ΣΩΣΤΟ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ

Η ΙΩ ΔΕΝ ΕΛΕΓΕ ΣΥΧΝΑ ΨΕΜΑΤΑ, όταν όμως έλεγε, του έδινε και καταλάβαινε. Το ψέμα που έλεγε στον εαυτό της σχεδόν καθημερινά ήταν το εξής: δεν την ενδιέφερε το νήμα του πεπρωμένου της.

Πρώτη η Θαΐς είχε προσέξει την κλωστή, όταν εκείνη ήταν δεκαοκτώ και η Ιώ δέκα, ούτε καν έναν χρόνο μετά τον θάνατο των γονιών τους. Βρίσκονταν στη σκεπή της παλιάς τους πολυκατοικίας και ραχάτευαν στην πρώτη πραγματικά ζεστή ανοιξιάτικη μέρα έπειτα από ένα δεκαπενθήμερο αδιάκοπων νεο-μουσώνων. Ο αέρας κατέδαζε την πρώτη γύρη της άνοιξης από τους κήπους του Προαστίου στον Λόφο, κι η Ιώ φτερνιζόταν ακατάπανστα.

«Πολύ παράξενο» είχε πει η Θαΐς και τέντωσε μια κλωστή της Ιώς ανάμεσα στα δάχτυλά της. «Αυτή η κλωστή μοιάζει να οδηγεί σε κάποιο άγνωστο σημείο». Την τράβηξε για να τη δείξει στην Ιώ: έμοιαζε με ακτίνα ασημένιου φωτός που σχημάτιζε ένα τόξο πέρα από την ταράτσα και πάνω από την πόλη, προτού χαθεί στον ορίζοντα. «Πρέπει να είναι νήμα του πεπρωμένου. Τι συναρπαστικό. Η μοιραΐδα δασκάλα μου έλεγε ότι αυτές οι κλωστές είναι πιο σπάνιες και από τριπλό φεγγαροδασίλεμα».

Η Ιώ πετάχτηκε όρθια: ο ενθουσιασμός της Θαΐς τής είχε μελώσει τη γλώσσα. Αυτές ήταν οι αγαπημένες της στιγμές: όταν η Θαΐς τής μάθαινε πράγματα για το Υφαντό και της έδειχνε τι μπορούσαν να κάνουν οι μοιραΐδες όπως οι ίδιες, όταν η Θαΐς ήταν ενθουσιασμένη, όταν η Θαΐς χαμογελούσε...

«Τι είναι νήμα του πεπρωμένου;» ρώτησε η Ιώ.

Η Θαΐς έγειρε πάνω στα κεραμίδια. «Κλωστές ενώνουν τους ανθρώπους με τα πράγματα που αγαπούν. Άτομα που γνώρισες, αντικείμενα που χρησιμοποίησες, μέρη που επισκέφτηκες. Όταν τ' αγαπάς βαθιά, σχηματίζεται μια κλωστή. Αλλά είναι και κάποιες σπάνιες κλωστές που υπάρχουν πριν σχηματιστεί ο οποιοσδήποτε δεσμός. Οι κλωστές αυτές οδηγούν στον άνθρωπο ή στο πράγμα που είναι γραφτό σου, μια μέρα, ν' αγαπήσεις».

«Σαν το δικό σου νήμα της πατρίδας;»

Η Θαΐς είχε επίσης μια σπάνια κλωστή, για την οποία η μαμά τους περηφανευόταν πάντοτε σε όποιον ενδιαφερόταν ν' ακούσει: *Μάθατε για το νήμα της πατρίδας της Θαΐς μου; Αυτό είναι αληθινή αγάπη. Αφοσίωση στην πατρίδα μας, σε όλο το Αλάντε. Μια μέρα, το κοριτσάκι μου θα κάνει σπονδαία πράγματα γι' αυτή την πόλη, περιμένετε και θα δείτε.* Η πόλη ήταν κομμάτι της Θαΐς, μέρος της ψυχής της.

«Δεν έχει καμία σχέση με το νήμα της πατρίδας». Η Θαΐς άφησε από τα χέρια της την κλωστή της Ιώς. «Το δικό μου νήμα της πατρίδας το κέρδισα. Αποδεικνύω καθημερινά την αγάπη μου γι' αυτή την πόλη. Εσύ τι έκανες για να το δικαιούσαι;»

Μετά σηκώθηκε κι έφυγε, και για κάποιον λόγο η Ιώ ένιωσε ντροπιασμένη.

Ωστόσο, της ήταν δύσκολο να αποτινάξει τον αρχικό της ενθουσιασμό. Ένα πάθος που δεν είχε ακόμη γνωρίσει. Μια αγάπη που ήταν μοιραίο να νιώσει. Τη γαλήνευε, σαν να ξυπνούσε από ένα ιδιαίτερα αληθινό όνειρο. Όσο μεγάλωνε, το νήμα του πεπρωμένου γεννούσε άπειρες πιθανότητες: θα ανακάλυπτε μια νέα τέχνη, θα έβρισκε έναν σπουδαίο φίλο, ένας χαμένος συγγενής θα ερχόταν να τις σώσει από την κατρακύλα στη φτώχεια. Ή –και όποτε το σκεφτόταν γινόταν

κατακόκκινη– θα έδρισκε κάποιον που θα την αγκάλιαζε και θα τη φιλούσε όπως έκαναν στα ραδιοφωνικά σίριαλ.

Μια μέρα, όταν η Ιώ ήταν δεκαπέντε χρονών, άρχισε να νιώθει στο στήθος της... ένα γαργαλητό. Το νήμα του πεπρωμένου της κινούνταν. Κάθε μέρα, μετά το σχολείο, σκαρφάλωνε στη σκεπή τους και ατένιζε αυτό που υπήρχε στην άλλη άκρη της κλωστής, ολοένα και να πλησιάζει. Αυτή και το υπέροχο άγνωστο ήταν σαν δύο ουράνια αντικείμενα που οι τροχιές τους τα έφερναν όλο και πιο κοντά, που μίγρρα τους ήταν η αναπόφευκτη σύγκρουση.

Τελικά, το νήμα του πεπρωμένου της έφτασε την παραμονή της Χειμωνιάτικης Γιορτής.

Η Θαις είχε θυθιστεί στον καναπέ, πτώμα από την κούραση μετά από τη διπλοδάρδιά της στη δουλειά, με τα ρούχα της να βρομάνε τηγανίλα. Ανέδασε το ένα της πόδι στους μηρούς της Ιώς, πάνω στ' ανοιχτά σχολικά διδλία. «Αγόρι είναι. Το νήμα του πεπρωμένου σου».

Η Ιώ κράτησε τα μάτια της καρφωμένα στο τετράδιο, καταπίνοντας το σοκ της σαν μια γουλιά πικρό φάρμακο. «Πώς το ξέρεις;»

«Δεν μπορούσα να σ' αφήσω να ξεροσταλιάζεις κάθε βράδυ στη σκεπή, θα πέθαινες από το κρύο. Σήμερα ακολούθησα το νήμα σου. Οδηγεί σ' ένα αγόρι».

Η Άβα σφύριξε πάνω από την κατσαρόλα με τη φασολάδα που ανακάτευε. «Αγόρι! Πες τα μας όλα».

Η Θαις έριξε μια επικριτική ματιά στην αδελφή της. «Δεν έχω και πολλά να πω. Είναι μικρός, στην ηλικία της Ιώς, ή κάνα χρόνο μεγαλύτερος. Μόλις έφτασε στην πόλη, πέρασε όλο το πρωινό στα γραφεία μετανάστευσης στη Δυτική Πύλη». Μετά, έστρεψε πάλι το βλέμμα στην Ιώ και η ματιά της μαλάκωσε. «Λυπάμαι, Ιώ, αλλά... ήταν με κάποια».

Η Ιώ έσφιξε τα χείλη της και έβαλε τα δυνατά της να μεί-

νει εντελώς ανέκφραστη. Το μυαλό της ήταν ένας κυκεώνας σκέψεων, τις οποίες δεν μπορούσε να δάλει σε τάξη. Δε γνώριζε καν αυτό το αγόρι· δε θα έπρεπε να νιώθει προδομένη. Κι όμως.

«Και τι έγινε;» είπε η Άδα.

«Τι θες να πεις “και τι έγινε”, δρε αθεόφοδη;» τη μάλωσε η Θαΐς. «Εσένα πώς θα σου φαινόταν αν ερχόταν ένα κορίτσι και σου έλεγε πως ήταν γραφτό σου να την αγαπήσεις;»

«Εξαργάται από το πόσο νόστιμη θα ήταν».

Η Θαΐς στριφογύρισε τα μάτια της.

«Πόσο νόστιμο είναι *το αγόρι*;» ρώτησε η Άδα, ανεδοκατεβάζοντας με νόημα τα φρύδια.

Άξαφνα, η Ιώ ένωσε πολύ μικρή και πολύ μόνη. «Άδα, άσ’ το καλύτερα».

«Ω, ωρίμασε επιτέλους, Ιώ». Η Άδα έκανε με την κουτάλα μια κοφτή χειρονομία προς το μέρος της Ιώς. «Και τι έγινε αν είναι με κάποια; Δε δικαιούται να μάθει ότι υπάρχει αυτό το πράγμα μεταξύ σας, αυτό το νήμα του πεπρωμένου; Ίσως να μην είναι καν νήμα της αγάπης· δεν είναι αναγκαίο, ξέρεις. Μπορεί να είναι ο μελλοντικός καλύτερος φίλος σου, ή ένας πολύτιμος σύμμαχος, ή ένας αφοσιωμένος επαγγελματικός συνεργάτης, ή... ξέρω γω... μια πηγή έμπνευσης. Δεν μπορείς να κρύβεις μια ζωή πίσω από τους φόβους σου· πρέπει να τον βρεις και να του το πεις».

«Άσ’ την ήσυχη, Άδα» πετάχτηκε η Θαΐς. «Δε θα ήταν σκληρό αν κάποιος πλησίαζε το κορίτσι σου και της έλεγε πως ήταν γραφτό τους να είναι μαζί;»

«Καλά, τέλος πάντων». Η Άδα κατέδασε τις άκρες των χειλιών της σε μια κωμική έκφραση φρίκης.

Η Θαΐς, με το μητρικό της ένστικτο ικανοποιημένο, έγνεψε. «Δεν είναι σωστό να του το πεις».

Το πλάκωμα στον θώρακα της Ιώς μαλάκωσε· υπήρχε

σωστό και λάθος. Φυσικά και υπήρχε, και φυσικά η Θαΐς γνώριζε ποιο ήταν το σωστό.

«Τι πρέπει να κάνω τότε;» ρώτησε, ανυπομονώντας να μάθει τη λύση σε τούτο το ανεπιθύμητο πρόβλημα.

«Να κόψεις το νήμα. Να τον αποδεσμεύσεις».

Το σώμα της απέρριψε την ιδέα αυτομάτως: το στήθος της σφίχτηκε και οι μύες της τεντώθηκαν, θαρρείς έτοιμοι να δεχτούν κάποιο χτύπημα. Δεν μπορούσε να το κόψει. Επί πέντε χρόνια, το νήμα του πεπρωμένου ήταν η άγκυρά της, μια σταθερή υπενθύμιση πως όσο δύσκολη και αν ήταν η ζωή –με τον θάνατο των γονιών της, τις οικονομικές δυσκολίες, τη θλίψη στα μάτια των αδελφών της– την περίμενε κάτι, μια κλωστή που ακτινοβολούσε με ασημένια λάμψη στον ορίζοντα. Θα ερχόταν μια μέρα που το πεπρωμένο της θα έφτανε εδώ, θα ερχόταν μια μέρα που θα ήταν ευτυχημένη. Ήταν η μοίρα της, αδύνατη και εξωπραγματική και ολότελα δική της. Όχι, δε θα έκοβε το νήμα.

Η Θαΐς διάβασε κάθε σκέψη, κάθε συναίσθημα που διέτρεξε το πρόσωπο της Ιώς. Ένα κατσούφιασμα ζωγραφίστηκε στο μέτωπο της αδελφής της. «Θα είναι δύσκολο, αλλά είναι για το καλύτερο, αδελφούλα μου. Δε θέλεις να του στερήσεις την ελευθερία επιλογής, έτσι δεν είναι;»

Η Ιώ δεν είπε τίποτα.

Ύστερα από λίγο, η Θαΐς σηκώθηκε και πήγε να πλυθεί. Έφαγαν φασολάδα. Κουβέντιασαν για την τελευταία σειρά μυστηρίου στο ραδιόφωνο. Τους μήνες που ακολούθησαν, η Ιώ άρχισε να αγνοεί την κλωστή. Ήταν ιδιαίτερα δύσκολο τώρα που το αγόρι βρισκόταν τόσο κοντά: σίγουρα θα έχει βρει σπίτι στον Βούρκο, συμπέρανε η Ιώ, και η Άβα τον έβλεπε συχνά στο εστιατόριο όπου έστρωνε τραπέζια. Το νήμα του πεπρωμένου σάλευε στο στήθος της Ιώς: και συχνά, χωρίς να το καταλαβαίνει, έκανε ένα δήμα προς την

κατεύθυνσή του. Αλλά αυτό που της είχε πει με τη χαρακτηριστική αμείλικτη ειλικρίνειά της η Θαις ήταν σωστό. Το αγόρι ήταν ελεύθερο να επιλέξει, και εκείνη τη στιγμή είχε επιλέξει μια άλλη. Η Ιώ έπρεπε να το σεβαστεί.

Ωστόσο, ήταν και αυτή ελεύθερη να επιλέξει. Είτε να κόψει την κλωστή είτε να την κρατήσει. Τα νήματα του πεπρωμένου ήταν εκφάνσεις όσων αγαπούσες, και κατ' επέκταση φανέρωναν ποια ήσουν. Η Ιώ έπρεπε να ανακαλύψει ποιο ήταν το πεπρωμένο της, τι είδους άνθρωπος ήταν γραφτό της να γίνει. Η λάμψη του συγκεκριμένου νήματος ήταν πιο δυνατή απ' όλων των άλλων κλωστών μαζί, άγκυρα και φάρος και υπόσχεση ενός καλύτερου μέλλοντος. Επέλεξε να το κρατήσει.

Σταμάτησε εντελώς να κουβεντιάζει για το νήμα με τις αδελφές της, από φόβο ότι η Θαις μπορεί να την έπειθε να το κόψει, ή ότι η Άδα μπορεί να την έπειθε να ψάξει να βρει το αγόρι. Έναν χρόνο αφότου το αγόρι έφτασε στο Αλάντε, η Θαις τις εγκατέλειψε· και μαζί της εγκατέλειψε την Ιώ και ο ένας της φόβος.

Πότε πότε, τσάκωνε την Άδα να την κοιτάζει με την άκρη του ματιού της, που έμοιαζε να πνίγει λόγια έτοιμα να αναδρύνουν από τα χείλη της.

Ακόμα και τώρα, σχεδόν τρία χρόνια μετά, η Άδα πετούσε καμιά φορά ένα «Τον είδα σήμερα».

Η Ιώ έμενε πάντοτε σιωπηλή.

«Δε θέλεις να μάθεις ποιος είναι, τι κάνει;»

«Δε μ' ενδιαφέρει» έλεγε πάντοτε ψέματα η Ιώ, ελπίζοντας πως θα ερχόταν μια μέρα που αυτό θα ήταν αλήθεια.

«Μια μοναδική ιστορία φαντασίας με εξαιρετικά στοιχεία κοσμοπλασίας (πόσα θετικά να πω για την πόλη του Αλάντε!), αλλά και μια γνήσια, σχεδόν νουάρ, ιστορία μυστηρίου. Το έγκλημα είναι απλό: κάποιος σκοτώνει ανθρώπους τους οποίους συνδέει ένα κοινό χαρακτηριστικό, και η Ιώ (μαζί με τον μοιραίο έρωτά της, τον Εντέι) πρέπει να ανακαλύψει την πηγή αυτής της σύνδεσης. Η Χατζοπούλου αποκαλύπτει σταδιακά τις πολλαπλές όψεις της κοινωνίας των αλλογενών και τις διάφορες δυνάμεις τους, έχοντας στο επίκεντρο τις ικανότητες της μοιραϊδας Ιώς, που της επιτρέπουν να βλέπει τις «κλωστές» των ανθρώπων γύρω της, καθώς και να κόβει αυτές τις κλωστές όταν θέλει. [...] Η πρωτότυπη κοσμοπλασία πάντα μου κεντρίζει το ενδιαφέρον, και τα *Νήματα που ενώνουν* έχουν άφθονη. Τα παιχνίδια εξουσίας στο Αλάντε, μάλιστα, θα μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο ξεχωριστής κριτικής! Κι όμως, είναι το μυστήριο που σε κάνει να μην μπορείς να αφήσεις το βιβλίο απ' τα χέρια σου».

— COLLEEN MONDOR, περιοδικό *LOCUS*

«Μια καθηλωτική ερωτική ιστορία και σκηνές καταγιστικής δράσης με φόντο μια ενδιαφέρουσα υπόθεση πολιτικής διαφθοράς και συνωμοσιών δημιουργούν έναν δυναμικό ρυθμό. Ο μετα-αποκαλυπτικός μύθος δίνει φρέσκο αέρα στη σκοτεινή πλοκή του μυστηρίου, ενώ η συμπερίληψη χαρακτήρων διαφορετικών ταυτοτήτων ολοκληρώνει αυτή την καλοδουλεμένη περιπέτεια».

— *Publishers Weekly*, starred review

«Το αποκαλυπτικό σκηνικό, που περιλαμβάνει μια κοσμολογία όπου οι δυνάμεις των αλλογενών παραπέμπουν στα πάνθηρα της αρχαίας Ελλάδας, της Ρώμης και της Αιγύπτου, είναι στα συν του βιβλίου... Υπάρχουν πολλά στοιχεία που θα προσελκύσουν το ενδιαφέρον των φαν των βιβλίων φαντασίας, αφήνοντάς τους διψασμένους για το επόμενο βιβλίο της σειράς. Η κλασική μυθολογία, το αστυνομικό και το αισθηματικό στοιχείο συνδυάζονται σε αυτή την ευρηματική, συναρπαστική μετα-αποκαλυπτική ιστορία».

— *Kirkus Reviews*

ISBN 978-618-07-0509-6

9 786180 705096 >

Βοηθ. κωδ. μηχ/σης 14509

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr